

opgaver, som vi alle sammen er enige om på et eller andet tidspunkt skal løses? Kan vi ikke rykke dem frem og sætte dem i gang nu, hvor ledigheden er stigende, hvor vi har den arbejdskraft gående, som samfundet skal give penge for ikke at lave noget, samtidig med at vi har nogle uløste opgaver? Var det ikke bedre og mere fornuftigt at kombinere de to ting? Dér var regeringen jo valgt den linje at sige: Jamen de to ting hænger ikke sammen; det må vente, til tid er.

Det er her, Folketinget bliver delt lige midt over. For SF er det en helt logisk tankegang at sige, at i perioder med stigende arbejdsløshed må man gå ind og fremskynde offentlige investeringer – det kan være boliger, det kan være kollektiv trafik, det kan være folkeskoler, hvor der er store behov – men også begynde at tænke langsigtet: Hvordan kan vi være med til at fremme nye industrier, nye erhvervsgrøner? Og hvordan gør man det? Jamen det gør vi selvfølgelig ved at satse på uddannelse, sørge for, at de steder, hvor der er behov for fremtidig arbejdskraft – det kan være inden for energisektoren, i miljøsektoren, forskning, design osv. – må man sætte ind med en mere langsigtet strategi. På den måde vil man være i stand til at skabe beskæftigelse, som kommer både den private sektor og selvfølgelig den offentlige sektor og ikke mindst samfundet til fælles gavn.

Der er egentlig blot at konstatere, at regeringen med den debat, vi har haft indtil nu, har demonstreret, at det har man ikke rigtig nogen vilje til, i og med at for regeringen er det primært markeds kræfterne, der skal løse det.

Nu er der fremsat to forslag til vedtagelse i dagens debat, og jeg skal sige, at SF støtter det af Enhedslisten fremsatte forslag, ikke fordi vi mener, det vil være klogt at sætte alt i gang på en gang, for det skal også have en vis sammenhæng med den økonomiske udvikling, men ideen og linjen i Enhedslistens forslag er rigtig, og derfor støtter vi det, og i konsekvens heraf støtter vi ikke det af regeringen fremsatte forslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Anders Samuelsen som ordfører.

Anders Samuelsen (RV):

Som jeg har sagt i et indlæg tidligere i dag, så må man sige, at den nuværende regering i sin første levetid har haft vinden i ryggen. Nyheden om regeringsskiftet, det, at der er nye ansigter på banen osv., giver selvfølgelig en interesse, og det giver også medvind.

Men siden hen må man sige, at det fornemmes af en repræsentant fra sådan et halvborgerligt parti som Det Radikale Venstre, at luften er ved at gå noget ud af sejlene. Tingene stagnerer. Det er ikke, fordi vi bliver overvæltet i Folketinget med nye initiativer.

Når der kommer nogle tiltag til nye initiativer som f.eks. »Flere i arbejde« eller en arbejdsskadedereform, så går vi selvfølgelig ind i det konstruktivt fra Det Radikale Venstres side og forsøger at bidrage. I det omfang det kan lade sig gøre, som f.eks. ved de to nævnte, så indgår vi selvfølgelig aftaler, men når der kommer tiltag som f.eks. en skattereform, som vi også forsøger at påvirke positivt, men hvor vi overhovedet ikke får et ben til jorden, jamen så kan vi jo ikke gøre noget for at hjælpe en regering, som man må sige på nuværende tidspunkt er ved at være noget trængt.

Det allervigtigste for enhver regering, men ikke mindst en borgerlig regering, er arbejdsløshedstallene. Hvis først arbejdsløshedstallene begynder at stige, hvis ledigheden begynder at stige, så har enhver regering et kæmpemæssigt problem, men en borgerlig regering har et dobbelt problem, og det er præcis det, som er situationen på nuværende tidspunkt for regeringen: Beskæftigelsen er faldende, arbejdsløsheden stiger, og regeringen har ikke noget svar på, hvad den skal gøre.

Kl. 14.50

Der er blevet lagt en skattereform frem, som kunne være blevet enormt flot, som kunne være blevet et ambitiøst projekt, som kunne have været et projekt, hvor man kunne vise, hvad et borgerligt flertal kunne, godt hjulpet af Det Radikale Venstre, men det er det ikke blevet til, for regeringen har bundet sig op på et skattestop, som er så betonagtigt, at den er ude af stand til at gøre det, som den burde gøre, nemlig være med til at skabe en stigende beskæftigelse, i bund og grund at være med til at gøre det, der er aller mest behov for for de folk, der er i bunden, nemlig at bringe dem fra arbejdsløshed og i arbejde.

I stedet for har man valgt at fokusere på skattereformen, på: Hvem får hvor mange ekstra kroner i morgen? frem for at kigge på: Hvad for en beskæftigelseseffekt er den største, og hvor er det, vi på den måde kan sikre, at vi har et velfærdssamfund også fremover?

Regeringen har altså valgt krampagtigt at fastholde et skattestop, som reelt er en bremse i forhold til at sikre en højere beskæftigelse, et skattestop, som var et godt retorisk kneb i en